Întrebare și răspuns

Întrebarea 13: A profețit Iosif cu adevărat cu ajutorul potirului (proprietatea sa)? (Geneza 44.5)

Răspunsul redactorului coordonator:

Când am citit recent această întrebare, venită la noi din nordul Germaniei, înaintea câtorva credincioși, o soră a spus imediat, fără să se gândească prea mult: *„Cu siguranță că nu! Nu!”*

Dacă ne-am opri aici, la acest răspuns, cel (cea) care a trimis întrebarea ar rămâne probabil la fel de înțelept/înțeleaptă ca înainte, pentru că probabil și-a dat deja singur(ă) acest răspuns. Dar astfel nu am ajuns la esența întrebării și, oricât de mult ar onora răspunsul scurt de mai sus pe sora în cauză, cu *părerea* ei *îndreptățită și înaltă despre Iosif,* tot atât de puțin poate satisface pe acela pentru care întreaga chestiune reprezintă o enigmă greu de deslușit.

Să analizăm faptele! Poate că, ulterior, unii cititori vor recunoaște că în acest pasaj din prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu se ascunde mai mult decât au crezut până acum.

La începutul expunerii mele, pe care Domnul mi-a inspirat-o, pun cuvintele care apar de două ori în Scriptură cu privire la Iosif: *„Cel despărțit dintre frații săi”.* (În binecuvântarea lui Iacov, Geneza 49.26, și în binecuvântarea lui Moise, Deuteronom 33.16. Ce mărturie din gura a doi martori! — și ce martori!) Și de ce acest cuvânt la început? Pentru că este mai capabil decât oricare altul să ne îndrume privirea în direcția corectă: vedem dincolo de Iosif pe Cel infinit mai minunat și deosebit, pe „Cel despărțit dintre frații Săi”, pe *Domnul Isus,* pentru care acel Iosif este un model atât de prețios, atât prin modul său de viață deosebit, cât și prin caracterul său la fel de clar și transparent, cât și profund ascuns, care pare aproape întunecat. „Cine a cunoscut gândul Domnului?” (Romani 11.34).

Iosif este întotdeauna „cel despărțit [deosebit; un prinț între frații săi]”! Să ținem bine minte aceasta! El este „cel despărțit” după cuvintele lui Iacov — și atunci Legea încă nu fusese dată! — și el este „cel despărțit dintre frații săi [deosebit]” după cuvintele lui Moise — și atunci Legea exista deja! Cu alte cuvinte: — Iosif a pus în practică în viața sa Legea lui Dumnezeu, fără să o cunoască și fără să o poată cunoaște, deoarece încă nu fusese dată (compară, de exemplu, cu Geneza 39.9 și alte pasaje!), el a trăit atât de credincios, încât nici măcar un legiuitor precum Moise nu a putut să-l numească altfel decât „cel despărțit dintre frații săi”.

Deci: dacă Iosif ar fi făcut o profeție cu ajutorul potirului — el, care încă nu avea Legea — ar fi făcut atunci ceva ce Scriptura ar fi numit un păcat care i s-ar fi pus în cont („încălcare”)? (Romani 5 și Galateni 4) Desigur, nu! Chiar aceasta poate servi ca răspuns la întrebare! Să comparăm aici comportamentul femeii Rahab față de poporul ei, un comportament trădător și mincinos după standardele omenești, care însă este răsplătit din partea lui Dumnezeu cu o mare recompensă, deoarece a avut loc „din credință” (Iosua 2; Iacov 2.25; Evrei 11.31). Ce știa oare Rahab despre poruncile lui Dumnezeu? Dar ea a acționat din credință! Să nu credem că Dumnezeu ar adera la principiul necuvios: „Scopul sfânt sfințește mijloacele (nesfinte)!” Nu, cu siguranță nu, ci: „aceluia care știe să facă binele și nu-l face, aceasta îi este păcat” (Iacov 4.17), dar tot așa: „Orice nu este din credință este păcat!” (Romani 14.23). Așadar, încă o dată: chiar dacă Iosif ar fi făcut o profeție cu ajutorul potirului, tot nu ar fi încălcat Legea; pentru că încă nu o cunoștea!

Dar: *a făcut-o oare?* Și dacă ar fi făcut-o, ce ar fi făcut atunci? Nimic altceva, nimic mai rău decât ceea ce fac dragii „creștini" de astăzi, când — de exemplu, în noaptea de Revelion! — „toarnă plumb"! Formele pe care le ia plumbul lichid în apă sunt interpretate — iar diavolul stă în spatele acestui obicei și se bucură că îi are în hățurile sale pe „creștinii buni" care râd și glumesc sau se comportă misterios! Da, formele vrăjitoriei s-ar putea schimba de-a lungul mileniilor, esența rămâne aceeași. Aici, însă, nici măcar forma nu s-a schimbat în mod esențial! „Creștinii" s-au dus la școala egiptenilor, acei vechi vrăjitori (compară cu 2 Timotei 3.8!!). Aceștia aveau vase prețioase pentru băut (iar prețiosul potir de argint al lui Iosif, poate un cadou al faraonului, ar fi putut părea, în ochii majordomului, potrivit pentru aceste scopuri!) și foloseau pietricele, ba chiar pietre prețioase, pe care le aruncau în apă și, din formele și figurile care se formau la suprafața apei sau din alte forme, cum ar fi reflexiile și umbrele, își interpretau sau își lăsau să le fie interpretată viața, viitorul lor și al celor dragi, precum și norocul.

Și oare Iosif să se lase fi lăsat antrenat în astfel de „vrăjitorii"? Dragi cititori, dacă deschidem ochii, întâlnim *vrăjitorii* la „creștini" la fiecare pas, precum și cele mai diverse forme de *superstiție* (de la frica de numărul 13 până la „înlăturare", cu ciocănitul de trei ori sub blatul mesei etc.), dar un Iosif — unul separat! — nu face vrăji, nu-l cheamă pe diavol! „Așa credem noi și așa vorbim!" Cu alte cuvinte: dacă n-ar fi făcut aceasta, ar fi fost cu mult înaintea așa-zișilor noștri creștini de astăzi!

Da, dar — totuși scrie acolo! Serios?

Ce voia Iosif să obțină de la frații săi? O, poate că el se afla, ca să zicem așa, în locul lui Dumnezeu (compară cu Geneza 50.19) și voia să-i „conducă la pocăință" (Romani 2.4), la conștientizarea păcatului lor, și în niciun fel nu i s-a părut acestui înțelept — înțelept aproape ca un Solomon! — o cale mai bună decât aceea de a-l pune pe Beniamin într-o situație similară cu cea în care fusese el odată, cu mai bine de 20 de ani în urmă (Geneza 37), respins cu dispreț de frații săi, vândut, ba chiar, ca să zicem așa, predat morții. Dacă l-ar fi izolat acum pe Beniamin printr-o acțiune specială, punându-l în opoziție cu ceilalți, lăsându-l la mila judecății și a comportamentului lor, atunci ar fi putut vedea, după felul în care l-ar fi tratat, dacă *atitudinea lor* mai era asemănătoare cu cea pe care o afișaseră odinioară față de el. S-a îndrăznit să-l critice pe Iosif (așa cum nu s-a dat înapoi nici de la a condamna comportamentul lui Pavel în Faptele apostolilor 21!!), ca și cum acest experiment ar fi fost prea îndrăzneț și succesul prea nesigur; ba chiar s-a spus (așa cum s-a menționat mai sus: „scopul scuză mijloacele") că procedura lui nu ar fi fost ireproșabilă din punct de vedere moral! O, acești „super-deștepți"! El își cunoștea frații de odinioară (cei care îl vânduseră pentru 20 de arginți!!), iar aceștia *nu meritau nicio dragoste; și totuși el îi iubea* și caută să le câștige inimile, pentru ca ei să-și recunoască păcatul de odinioară, prin *educația suferinței* încă din primul moment în care i-a recunoscut — și cu ce succes tot mai mare o arată capitolul 42, versetele 21 și 22, precum și capitolul 44! Oare căile sale cu ei nu sunt *căi ale dragostei?* Și nu trebuie oare dragostea să pedepsească adesea, chiar dacă inima ei însăși sângerează? Și *pe ce căi a trebuit să meargă Dumnezeu cu Fiul Său,* și apoi *pe ce căi cu noi,* pentru ca *sfârșitul să fie bun?!* (Compară și cu Geneza 22!)

O întrebare intermediară: Oare majordomul știa ce intenționa Iosif? Cred că, în parte, da, așa cum și îngerii știu despre mântuirea noastră, dar motivele din inima lui nu le cunoștea; probabil că s-a mirat foarte mult că stăpânul său manifesta un interes atât de continuu față de acești oameni. Oare Domnul nu trimite adesea „oameni care să treacă peste capul nostru", fără să le spună ce intenționează să facă cu noi, iar în alte cazuri chiar îi însărcinează pe oameni sau îi

permite chiar lui satan să ne chinuiască (Iov 1 și 2; 2 Corinteni 12.7 și versetele următoare), poate pentru a le da celorlalți o lecție intuitivă? Nu asta se întâmplă, desigur, și în astfel de cazuri (1 Corinteni 4.9!!), ci mai degrabă pentru a realiza împreună cu noi ceva anume, ceva măreț în eternitate! Și astfel, el și-a încredințat frații administratorului și i-a dat acestuia instrucțiuni care se încadrau perfect în concepțiile vremii respective și pe care acel egiptean le-a înțeles foarte bine.

Ce îi poruncește Iosif administratorului să spună? Există diverse traduceri ale acestui pasaj, iar cea a lui Menge, cu adăugire (adică la a doua întrebare: „De ce ați furat potirul de argint?") este preluată după „Septuaginta" (adică traducerea greacă a Vechiului Testament din perioada 280–130 î.Hr.); și traducerea latină (denumită „Vulgata") din secolul al IV-lea d.Hr. are această variantă de text. Personal, nu pot să mă entuziasmez deloc pentru această adăugire, care ar trebui să explice ceva ce pare de neînțeles mai târziu; nu mă convinge deloc. Cred mai degrabă că Iosif se exprimă *intenționat în mod neclar* și poate chiar îi lasă administratorului său sarcina de a formula mai precis acuzația și de a o prezenta. Scopul era să-i *zdrobească lăuntric pe frați,* dar acest lucru trebuia să vină doar din *interior.* (De altfel, Iosif ar fi putut proceda cu totul altfel, să nu uităm asta! Avea puterea să o facă, dar ce s-ar fi întâmplat atunci în *conștiința* fraților săi? Nimic!!) — Nu ne lasă Dumnezeu adesea să ajungem „în foc sau în apă"? Nu sunt tocmai aceste situații *permise* de El, desigur pe deplin transparente pentru El, dar pentru noi sunt stări complet confuze, suspiciuni (pentru care nu există niciun motiv real), cauze secundare de tot felul etc., care ne determină să ne cunoaștem pe noi înșine și ne duc la prăbușire? Abia după aceea ne este totul clar! — Minunat este acest mod de a vorbi în enigme, în care pentru frați putea fi și era orice, așa cum arată rodul (rodul vine organic din interior!) ulterior! „Nu este acesta potirul din care bea domnul meu și în care ghicește el cu adevărat?" Chiar dacă Iosif ar fi poruncit să rostească aceste cuvinte, *nu trebuie* să se concluzioneze că el ar fi făcut cu adevărat aceasta, ci ele trebuie să servească pentru a le arăta fraților cu ce fel de om au de-a face: *lui* nu-i rămâne nimic ascuns! Iar când Iosif spune mai târziu, corectând într-un fel cuvintele administratorului: „N-ați știut că un om ca mine știe, în adevăr, să *ghicească*?" (Geneza 44.15), aceasta are din nou scopul de a le arăta fraților că orice negare în fața lui este inutilă. Negare? Dar ei nu făcuseră aceasta, nu-i așa? Nu, ei nu erau nici „spioni" (Geneza 42) — și totuși, în interiorul lor, erau deja aproape complet zdrobiți de această acuzație (Geneza 42.21 și versetele următoare) — nici nu erau hoți — și totuși această bănuială i-a determinat să-și mărturisească fapta rea din trecut, adică să se prăbușească complet, dar, în același timp, să-și dezvăluie inimile, și anume *dragostea* lor pentru Beniamin și pentru tatăl lor! (Geneza 44.16!) Cât de minunat este Dumnezeu, Dumnezeul nostru! El este în stare, prin căile *Providenței Sale,* să-i convingă pe oameni în întregime. Cu adevărat — Iosif putea să ghicească, dar prin puterea lui Dumnezeu; interpretările sale ale viselor o arătaseră din plin, iar în Egipt era cunoscut ca un om în care se află *Duhul lui Dumnezeu* (Geneza 41.38; compară cu Daniel!) El nu dezvăluia ceea ce era în adâncul inimilor prin ghicire, ci prin *Duhul lui Dumnezeu!* Dacă majordomul trebuia să combine abilitățile stăpânului său cu ghicirea cu ajutorul potirului, pe care o cunoștea bine, aceasta nu era o acțiune conform principiului fals pe care l-am menționat deja de mai multe ori, și anume că scopul scuză mijloacele, și nici nu era doar o șiretenie experimentală — cât de mult îl nedreptățim pe „cel pus deoparte dintre frații săi"! — ci era punctul culminant al modului său de a-i educa pe frații săi, era *Providența* în adevăratul sens al cuvântului! Căile *Providenței lui Dumnezeu* le găsim descrise în modul cel mai impresionant în Cartea Estera, acea carte *biblică* în care Dumnezeu nici măcar nu este menționat! Și totuși, ea este o carte inspirată de Duhul Sfânt? Da! Recunoscută și prețioasă pentru credință!

Și acum ajung la finalul expunerilor mele despre pasajul nostru. Am vrut să arăt mai mult decât un simplu „da" sau „nu" ca răspuns la întrebare — lucru care, probabil, este acum clar pentru orice cititor atent! Pe *mie* nu mă interesează deloc un răspuns sub această formă! Am putea spune „da", având în vedere că Iosif nu avea încă Legea — și totuși „nu am face dreptate pasajului"! Putem și avem dreptul să spunem „nu" după tot ce am expus, și totuși ar rămâne enigme! Dar dacă nu spunem nici „da", nici „nu " — ci ne lăsăm călăuziți să vedem că *aceasta nu contează deloc, ci căile providenței lui Dumnezeu, care îl folosește pe Iosif ca pe cel mai credincios dintre cei credincioși, pentru a-i forma pe părinții fondatori ai poporului Său ales, Israel, atât lăuntric, cât și în exterior, pentru îndatoririle lor cele mai înalte,* atunci aceste mici dificultăți dispar și vedem cum — *totul* **trebuie** și poate **să slujească** acelui *singur* scop măreț, chiar și ceva ce, conform cunoașterii noastre a Scripturii ca fiind imposibil și pe care avem dreptul să-l respingem (mai ales că nici Scriptura nu spune și nu arată nicăieri că Iosif s-ar fi folosit cu adevărat de această ghicire egipteană și modernă! Căci Duhul lui Dumnezeu nu Se amestecă cu duhul de jos!)

Da, căile lui Dumnezeu au ajuns la țintă: Iosif era și a rămas *„cel deosebit dintre frații săi";* snopul lui Iosif, ridicat odinioară în vis (Geneza 37.7) — o imagine a căii sale glorioase, model al lui Hristos Isus, care a urcat spre înălțime prin suferințe și umilințe de *tot felul!* — era acum, în adevăr, complet ridicat și stătea în picioare. Țelul fusese atins; ceilalți snopi se comportau așa cum se întâmplase odinioară în vis, dar nu mai era *nicio umbră* între snopul lor și al lui, așa cum nu mai rămăsese nici atunci când le-a povestit visul; *nu mai rămăsese nicio umbră între el și ei* — căile divine de educare, pe care le-a parcurs împreună cu ei, fiind înlăturate, *finalul era gloria! Căi întunecate și întortocheate au dus la acest țel* — și *oare la noi este altfel?* Căci și noi adesea nu înțelegem lucrările Dumnezeului nostru — ba chiar ne îndoim de El! Și totuși — *finalul este gloria,* acolo sus, la El, în lumină! Preamărit fie Numele Lui glorios și mulțumiri fie aduse Lui pentru Cuvântul Său prețios, precum și pentru toate „căile Lui minunate"! *„După aceea"* vom înțelege totul! (Ioan 13.7)

Lui să-I fie glorie în toate! F. K.

Titlul original: *„Hat Joseph wirklich aus dem Becher (seinem Eigentum) geweissagt?".*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 234-238;
Vol. 18, Anul 1933.